

İnkisar

– AYDIN UZKAN · 20 Mart 2026

Kırılmış bir aynanın dili var içimde,
Her parça başka bir kelimeyi nakşediyor maziye
Sesimdeki grileşmiş kesikler
En çok kanayan yeri parçalıyor
Çoğalırken dilimin ucundaki paslı bir anahtar
Açamadığım her kapının tadını taşıyor
Gönlü kırık rüzgârlar geçiyor içimden,
Geçmişini sürüklüyor uzaklara,
Ben kalıyorum
Dağılmış harfler gibi,
Toplanmayı unutmuş bir anlamın ortasında.
Kırıklarımın altında camdan bir iklim saklı,
En ufak bakışta kırılıp yağıyor içime
Avuçlarımda çözülmüş bir harf tozu ,
Neyin adını yazmaya kalksam dağılıyor
Unutmanın nabzı bile yavaşlıyor
Kırılmanın tam eşiğinde donuyor saniyeler
Her şeyin bittiği yerde değil,
Başlayamadığı durakta susuyor methiyeler
Adımlarımla çizdiğim o eski haritanın

Hâlâ yol tarifini ezberden sayıyorum.
Ve ben,
O görünmez çatlağın içinde büyüyorum hâlâ,
Her gün biraz daha eksilerek . . .

..
.